

Aizraujošs sižets, kurā savīta pasaku noslēpumainā burvība un brīžiem nereāla vīzija par nākotni. Fascinējoši!

Publishers Weekly atsauksme par romānu "Sindera"

Vēl viens spraug Merisas Meijeres romāns: netrūkst nedz zinātniskās fantastikas un fantāzijas elementu, nedz politisku intrigu un šķipsniņas romantikas.

Booklist atsauksme par romānu "Skārleta"

Pirmajās divās grāmatās savērtā intriga turpina strauji attīstīties, un Sindera kopā ar draugiem uzņemas arvien lielāku risku. Grūti sagaidīt nākamo grāmatu!

Publishers Weekly atsauksme par romānu "Kresa"

Šī nav bērņībā daudzreiz dzirdētā pasaka par Sniegbaltīti, bet – ticiet mums! – šo pasaku jūs neaizmirsīsiet nekad.

Penguin Books par romānu "Vintera"

Merisai Meijerei romānu sērijā "Mēness hronikas" apbrīnojami organiski ir izdevies saaukt galvu reibinošu piedzīvojumu sižetu, neuzbāzīgi skaudru romantiku un klasisko pasaku motīvus.

marissa meyer

Winter

The Lunar Chronicles

merisa meijere

Wintera

Mēness hronikas
IV grāmata

No angļu valodas tulkojusi

Laura Dreīže

821.111(73)-93
Me 214

Marissa Meyer
WINTER. THE LUNAR CHRONICLES

WINTER. Copyright © 2015 by Rampion Books. All rights reserved.
Central cover image copyright © 2015 by Michael O
All rights reserved.

Merisa Meijere
VINTERA. MĒNESS HRONIKAS. IV GRĀMATA

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja *Vija Kilbloka*
Projekta vadītāja *Bārbala Simsons*
Redaktore *Kristīne Kupce*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-3805.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Laura Dreiže, 2019
© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, mākslinieciskais noformējums,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2019
ISBN 978-9934-0-8084-5

*Džesijam,
ar kuru kopā katra diena
ir ilga un laimīga*

Pirmā DAĻA

*Mazā princese bija skaista
kā vissaulainākā diena
un atstāja pat karalieni ēnā.*

Viens

VINTERAS KĀJU PIRKSTI BIJA PĀRTAPUŠI LEDUS GABALIŅOS.

Tie bija auksti kā kosmoss. Auksti kā Mēness tumšā puse. Auksti kā...

– ... novērošanas kamerās viņš ir nofilmēts ieejam Artermisijas centra klīnikas apakšējos līmeņos pulksten 23.00 pēc vietējā laika...

Taumaturgs Emerijs Pārks runāja rāmā, vienmērīgā balsī, it kā dziedātu balādi. Bija viegli palaist garām pašus vārdus, ļaut tiem saplūst un savienoties kopā. Vintera sasprindzināja plānajās korpītēs ieauto kāju pirkstus, baidīdamās – ja līdz tiesas beigām tie nosals vēl vairāk, tad nolūzīs.

– ... mēģināja piekļūt vienai no čaulām, kas pašlaik tiek turēta...

Nolūzīs. Pa vienam vien.

– ... saskaņā ar datiem minētā čaula ir apsūdzētā dēls, aizvests pagājušā gada 29. jūlijā. Viņš šobrīd ir piecpadsmit mēnešus vecs.

Vintera paslēpa rokas kleitas krokās. Tās atkal drebēja. Pēdējā laikā viņa visu laiku drebēja. Meitene saņņaudza pirkstus, lai tie nekustētos, un piespieda pēdas pie cietās grīdas. Viņa centās koncentrēties uz troņa zāli, iekams tā nebija izgaisusi.

Troņa zāle atradās pils centrālajā tornī, un no tās pavērās satricošs skats uz pilsētu. No savas vietas Vintera redzēja Artemīcijas ezeru, kurā atspoguļojās baltā pils, un pilsētu, kas sniedzās līdz pat milzīgā, caurspīdīgā kupola malai, kurš pasargāja iemītniekus no ārējiem laikapstākļiem – vai, precīzāk, to neesamības. Pati troņa zāle tiecās ārpus torņa sienām – pārkāpjot pāri ar mozaīku izliktās grīdas malai, varēja nokļūt uz dzidra stikla. Bija sajūta, it kā viņa karātos gaisā mirkli pirms kritiena krātera ezera dziļēs.

Kreisajā pusē Vintera ievēroja pamāti iecērtam nagus troņa paročos; tas bija varens sēdeklis, izkalts no balta akmens. Parasti šo norišu laikā pamāte saglabāja mieru un noklausījās apsūdzības, neizrādot nekādas emocijas. Vintera bija pieradusi redzēt Levanas pirkstus glāstām pulēto akmeni, nevis to žņaudzam. Tomēr, kopš viņa kopā ar svītu bija atgriezies no Zemes, gaisotne bija ārkārtīgi saspringta, un pēdējo mēnešu laikā pamātes dusmu izvirdumi bija daudz biežāki.

Tas tā bija kopš brīža, kad izbēgusi mēnesiete – *kiborgs* – bija izkluvusi no Zemes cietuma.

Kopš brīža, kad sākās karš starp Zemi un Mēness karalisti.

Kopš brīža, kad bija nolaupīts karalienes līgavinis un viņai bija atņemta iespēja tikt kronētai par imperatori.

Virš apvāršņa vīdēja daļa zilās planētas. Mēness karalistē bija aizritējusi mazliet vairāk nekā puse garās nakts, un Artemīsijā mirdzēja bāli zilas laternas un kristāla logi, kuru gaisma atspīdēja ezera virsmā.

Vintera ilgojās pēc saules un siltuma. Mākslīgi radītās dienas nevarēja salīdzināt ar īstajām.

– Kā viņš zināja par čaulām? – karaliene Levana noprasīja.
– Kāpēc viņš neticēja, ka dēlu nogalināja tūlīt pēc dzimšanas?

Gar telpas malām četru stāvu tribīnēs sēdēja dzimtas – karalienes galminieki. Mēness karalistes augstmaņi, kuriem Viņas Majestāte izrādījusi labvēlību par paaudžu paaudzēs ilgu uzticību un īpaši augsti attīstītām spējām vai arī tāpēc vien, ka viņiem paveicies piedzimt kā diženās Artemisijas pilsoņiem.

Blakus taumaturgam Pārkam uz ceļiem tupēja kāds vīrs. Viņam nebija paveicies.

Apsūdzētais bija lūdzoši salicis rokas. Vintera vēlējās pateikt viņam, ka tam nav nozīmes. Nebija nekādas jēgas lūgties. Meitene sprieda: būtu mierinoši apzināties, ka nav iespējams izbēgt no nāves. Tiem, kas stājās karalienes priekšā, jau pieņēmuši savu likteni, šķietami klājās vieglāk.

Vintera paskatījās pati uz savām rokām, kas vēl arvien bija iekrampējušās gaisīgajos, baltajos svārkos. Pirkstus klāja sarma. Tie izskatījās diezgan skaisti. Mirdzoši, vizuļojoši un *auksti, tik ļoti auksti...*

– Karaliene uzdeva tev jautājumu, – Emerijs teica.

Vintera sarāvās, it kā taumaturgs būtu uzkliedzis viņai. Jākoncentrējas. Viņai jākoncentrējas.

Meitene pacēla galvu un ieelpoja.

Tagad Emerijs bija ģērbies baltā – viņš bija nomainījis Sibillu Miru valdnieces galvenā taumaturga postenī. Soļojot ap gūstekni, uz viņa mēteļa atmirdzēja zeltītie izšuvumi.

– Lūdzu, piedodiet, Jūsu Majestāte, – vīrietis ierunājās. – Es un mana ģimene esam kalpojuši jums jau paaudzēm. Es strādāju par apkopēju klinikā un padzirdēju baumas... Tā nebija mana darišana, tāpēc nepievērsu uzmanību un neklaušijos. Bet... kad mans dēls piedzima kā čaula... – Apsūdzētais ieņukstējās. – Viņš ir mans *dēls!*

– Vai tev nešķiet, – Levana skaļi un skaidri ierunājās, – ka tava karaliene ir nolēmusi nošķirt tavu dēlu un citus spējām neapveltītos mēnesiešus no pilsoņiem pamatota iemesla dēļ? Ka esam viņus ierobežojuši tāpēc, lai *visai* mūsu tautai būtu labāk?

Vīrs norija siekalas ar tik lielu piepūli, ka Vintera redzēja kustamies viņa ādamābolu. – Es zinu, Majestāte. Es zinu, ka jūs izmantojat viņu asinis... eksperimentiem. Bet... bet jums ir *tik daudz* čaulu, un viņš ir pavisam mazs, un...

– Viņa asinīm ir nozīme veiksmīgu politisko savienību noslēgšanā, bet tas, protams, nav aptverams apkopējam no ārējiem sektoriem, turklāt viņš ir čaula. Viņa līdzinieki ir izrādījušies bīstami un neuzticami – tu noteikti atceries karaļa Maroka un karalienes Džanalī slepkavību pirms astoņpadsmit gadiem. Un tu tomēr gribi pakļaut mūsu sabiedrību šādiem draudiem?

Vīrieša acīs vīdēja mežonīgas bailes. – Draudiem, Jūsu Majestāte? Viņš ir *zīdainis*. – Apsūdzētais aplkusa. Viņš neizskatījās pēc īsta dumpinieka, taču nožēlas trūkums drīz vien saniknos Levanu. – Un pārējie tajās kamerās... tik daudzi no viņiem ir bērni. Nevainīgi *bērni!*

Telpā nokritās temperatūra.

Viņš zināja pārāk daudz. Kopš Levanas māsas, karalienes Šenerijas, valdīšanas laika bija izdots likums nogalināt visas jaundzimušās čaulas, jo pirms tam kāda čaula bija ielavijusies pilī un nonāvējusi viņu vecākus. Neviens nepriecātos, ja atklātos, ka viņu bērni nemaz nav nogalināti, bet gan ieslēgti un izmantoti kā mazas trombocītu ražotnes.

Vintera samirkšķināja acis, iztēlodamās pati savu ķermeni kā trombocītu ražotni.

Viņas skatiens atkal noslīdēja zemāk. Tagad ledus jau sniedzās līdz plaukstu locītavām.

Trombocītu konveijera lentēm tas nenāks par labu.

– Vai apsūdzētajam ir ģimene? – karaliene jautāja.

Emerijs pamāja ar galvu. – Personas lietā rakstīts, ka viņam ir deviņgadīga meita, kā arī divas māsas un māsasdēls. Viņi visi dzīvo sektorā GM-12.

– Sievas nav?

– Pirms pieciem mēnešiem mirusi no saindēšanās ar regolītu.

Cietumnieks vēroja valdnieci, un viņu pamazām pārņēma izmisums.

Galminieki saknosījās, novirmoja raibās drānas. Tiesas process bija ieildzis. Viņi sāka garlaikoties.

Levana atspiedās pret troņa atzveltni. – Tu tiec atzīts par vainīgu, jo mēģināji apzagt kroni. Šis noziegums ir nekavējoties sodāms ar nāvi.

Vīrietis nodrebēja, bet viņa sejā joprojām vīdēja lūdzoša izteiksme. Vienmēr pagāja daži mirkļi, pirms notiesātie ap-
tvēra spriedumu.

– Tavi ģimenes locekļi katrs publiski saņems divpadsmit pletnes cirtieni, lai tavs sektors neaizmirstu, ka neciešu savu lēmumu apšaubīšanu.

Vīra mute pavērās.

– Tava meita tiks uzdāvināta kādai no galma dzimtām. Tur viņai iemācīs paklausību un pazemību, jo pie tevis, šķiet, viņa nav to apguvusi.

– Nē, lūdzu! Laidiet viņu dzīvot pie tantēm. Viņa nav izdarījusi neko sliktu!

– Emerij, tu drīksti turpināt.

– *Lūdzu!*

– Tava karaliene ir runājusi, – sacīja taumaturgs Pārks.
– Viņas lēmums ir negrozāms.

Emerijs no zvanveida piedurknes izņēma obsidiāna dunci un ar spalvu pa priekšu pasniedza cietumniekam, kura acis no šausmām bija kļuvušas vēl platākas.

Zālē kļuva aukstāk. Vinteras elpa kristalizējās gaisā. Viņa cieši piespieda rokas pie auguma.

Cietumnieks paņēma dunča spalvu. Viņa roka bija mierīga. Viss pārējais ķermenis drebēja.

– *Lūdzu! Mana mazā meitiņa... viņai esmu tikai es. Lūdzu!*
Manu karalien, Jūsu Majestāte!

Vīrietis pacēla asmeni pie rīkles.

Tajā brīdī Vintera novērsās. Viņa vienmēr novērsās. Meitene vēroja pati savus pirkstus ieslīdam dziļāk kleitas krokās, līdz nagi cauri audumam iespiedās augšstilbos. Viņa vēroja, kā ledus virzās pāri plaukstu locītavām uz elkoņiem. Kur vien tas pieskārs, miesa kļuva nejutīga.

Vintera iedomājās, kā būtu uzbrukt karalienei ar ledus dūrēm. Viņa iztēlojās, kā rokas sašķīstu tūkstoš lāsteku lauskās.

Nu jau ledus skāra plecus. Kaklu.

Pat caur ledus džinkstiem un krakšķiem meitene dzirdēja pāršķejamies miesu. Asiņu burzguļošanu un slāpētu gārdzienu. Smagu būkšķi, ķermenim saļimstot.

Sals bija iezadzies krūtīs. Vintera aizmiedza acis un atgādināja sev, ka jāsaglabā miers un jāelpo. Prātā viņa dzirdēja Džasina rāmo balsi, juta viņa rokas sev uz pleciem. *Tas nav pa īstam, princese. Tā ir tikai ilūzija.*

Parasti atmiņas par viņa mierinājumu panikas laikā palīdzēja, taču šoreiz šķita, ka tās tikai pasteidzina ledus

veidošanos. Tas ieskāva Vinteras krūškurvi. Iespraucās vēderā. Sacietēja ap sirdi.

Meitene sasala no iekšpuses.

Klausies manā balsī.

Džasina te nebija.

Paliec ar mani.

Džasins bija prom.

Tā ir tikai tava iztēle.

Vintera dzirdēja gvardu zābaku dunu, tiem tuvojoties liķim. Mirušo aizvilka līdz dzegai. Viņu pārgrūda pār malu, un kaut kur tālu lejā atskanēja šļaksts.

Galminieki klusināti, pieklājīgi aplaudēja.

Vintera dzirdēja, kā nolūst viņas kāju pirksti. Cits. Pēc. Cita.

– Ļoti labi, – sacīja karaliene Levana. – Taumaturg Tava-ler, gādā, lai tiktu izpildīts viss spriedums.

Nu jau ledus bija sasniedzis Vinteras kaklu un pārklājis zodu. Asaras sasala, tā arī neizraudātas. Uz mēles stinga siekalas.

Kad kāds kalpotājs sāka mazgāt asinis no grīdas flīzēm, meitene pacēla galvu. Slaucīdams dunci drānā, Emerijs sastapa Vinteras skatienu. Viņa smaids dedzināja. – Baidos, ka princese nepanes šīs norises.

Klātesošie augstmaņi ieķīķinājās; vairumam galminieku Vinteras riebums pret tiesas sēdēm izraisīja uzjautrinājumu.

Karaliene pagriezās, bet Vintera nespēja pacelt skatienu. Viņa bija darināta no ledus un stikla. Zobi bija trausli, plaušas it viegli varēja saplīst.

– Jā, – Levana noteica. – Bieži aizmirstu, ka viņa vispār te ir. Tu esi tikpat bezjēdzīga kā lupatu lelle, vai ne, Vintera?

Klātesošie atkal iesmējās – šoreiz skaļāk, it kā valdniece būtu atļāvusi paņirgāties par princesi. Bet Vintera nespēja atbildēt – nedz karalienei, nedz smējējiem. Viņa skatījās uz taumaturgu un centās apslēpt paniku.

– Ak, viņa nav nemaz tik nederīga, – Emerijs iebilda. Vintera redzēja, ka pār Emerija rīkli sāk vīties šaura, sarkana līnija un brūcē sariesās asinis.

– Viņa ir visglītākā meitene Mēness karalistē, vai tad ne? Manuprāt, kādudien viņa kā līgava iepriecinās kādu galminieku.

– Visglītākā meitene, Emerij? – Levanas bezrūpīgais tonis gandrīz nomaskēja aizkaitinājumu.

Taumaturgs paklanījās. – Tikai visglītākā, manu karalien. Neviena mirstīgais nespēj sacensties ar jūsu daili.

Galminieki steidza piekrist un apbērt valdnieci ar komplimentiem, taču Vintera joprojām juta sev piekaltu ne viena vien alkatīga augstmaņa skatienu.

Emerijs spēra soli tuvāk tronim, un viņa nocirstā galva nokrita no pleciem, nobūkšķēja uz marmora grīdas un ripoja, ripoja, ripoja, līdz apstājās pie Vinteras sasalušajām kājām.

Viņš joprojām smaidīja.

Meitene iešņukstējās, taču skaņu apslāpēja sniegs rīklē.

Tā ir tikai tava iztēle.

– Klusumu! – Levana pavēlēja, uzklausījusi gana daudz cildinājumu. – Vai esam beiguši?

Nu jau ledus sasniedza Vinteras acis, un viņai neatlika nekas cits kā tās aizvērt, lai neredzētu bezgalvaino Emeriju. Meitene palika aukstumā un tumsā.

Viņa te arī nomirs, taču nežēlosies. Viņu apglabās zem nedzīvas lavīnas. Viņai vairs nekad nebūs jāķļūst par liecinieci vēl kādai slepkavībai.

– Ir jānotiesā vēl viens cietumnieks, manu karalien, –
Emerija balss atbalsojās Vinteras aukstajā, tukšajā prātā.
– Sers Džasins Klejs, karaliskais gwards, pilots un taumaturģes
Sibillas Miras miesassargs.

Vintera noelsās, un ledus sašķīda miljons asās, mirdzo-
šās lauskās, kas aizlidoja pa troņa zāli un aizslīdēja pa grīdu.
Neviens cits nedzirdēja. Neviens cits nepamanīja.

Emerijs vēl arvien ļoti ziņkārīgi vēroja meiteni, it kā gai-
dītu viņas reakciju. Atkal pievērsoties karalienei, viņš tik tikko
manāmi pasmīnēja.

– Ak jā, – Levana noteica. – Vediet viņu iekšā!

Divi

ATVĒRĀS TROŅA ZĀLES DURVIS, UN TUR JAU VIŅŠ BIJA – starp diviem gvardiem, ar sasietām rokām. Gaišie mati bija savēlušies un nespodri, un dažas šķipsnas lipa pie zoda. Izskatījās, ka viņš diezgan ilgi nav mazgājies, bet Vintera nemanīja uzkrītošas pāridarījumu pēdas.

Meitenes pakrūtē kaut kas salēcās. Siltums, ko bija aprijis ledus, ar joni atgriezās ādas virspusē.

Paliec ar mani, princese. Klausies manā balsī, princese.

Vīrieša seja palika neizteiksmīga, kamēr viņu aizveda uz zāles vidu. Vintera iecirta nagus delnās.

Džasins uz viņu nepaskatījās. Ne reizi.

– Džasin Klej, – Emerijs sacīja, – tu tiec apsūdzēts par nodevību pret kroni, jo neaizsargāji taumaturģi Miru un nespēji aizturēt zināmu mēnesiešu bēgli, kaut gan gandrīz divas nedēļas pavadīji viņas tuvumā. Tu esi nodevis Mēness karalisti un mūsu valdnieci. Par šiem noziegumiem pienākas nāvessods. Ko tu vari teikt savai aizstāvībai?

Vinteras sirds krūtīs dunēja kā bungas. Viņa lūdzoši paskatījās uz pamāti, taču Levana nepievērsa viņai uzmanību.

– Esmu vainīgs visos minētajos noziegumos, – Džasins atbildēja, un Vintera atkal paraudzījās uz viņu, – *izņemot* apsūdzību, ka esmu nodevējs.

Levanas nagi skāra troņa paroci. – Paskaidro!

Džasins stāvēja stalti un nelokāmi, it kā būtu ģērbies uniformā un pildītu darba pienākumus, nevis tiktu tiesāts. – Kā jau iepriekš teicu, es neaizturēju bēgli, jo centos pārliecināt viņu par savu uzticamību, lai ievāktu informāciju, ko pēcāk nodot karalienei.

– Ak jā, tu izspiegoji viņu un viņas biedrus, – Levana teica. – Atceros, ka tā tu attaisnojies, kad tevi sagūstīja. Atceros arī to, ka tev nebija nekādas vērtīgas informācijas, ko man sniegt, – tikai meli.

– Tie nebija meli, manu karalien, lai gan atzīstu, ka par zemu novērtēju kiborgu un viņas spējas. Viņa bija slēpusi no manis, ka tā nav patiesība.

– Te nu bija uzticības iegūšana. – Valdnieces tonī jautās izsmieklis.

– Es meklēju ne tikai informāciju par kiborga spējām, manu karalien.

– Es tev ieteiktu izbeigt vārdu spēles. Mana pacietība jau tāpat sāk izsīkt.

Vinteras sirds sarāvās. Tikai ne Džasinu! Viņa nespēs te sēdēt un noskatīties, kā nogalina Džasinu.

Meitene nolēma, ka kaulēsies par viņa dzīvību, lai gan šis plāns nebija drošs. Ko viņa var piedāvāt pretī? Viņai nebija nekā, izņemot pašas dzīvību, un to Levana nepieņems.

Varētu sarīkot skandālu. Krist histērijā. Tā būtu diezgan atbilstoša reakcija viņas pašreizējām izjūtām un varbūt uz laiku novērstu apkārtējo uzmanību, bet tādējādi viņa tikai novilcinātu neizbēgamo.

Vintera bieži bija jutusies bezpalīdzīga, tomēr ne tik ļoti kā tagad.

Bija atlicis tikai viens risinājums. Viņa pati metīsies priekšā dunča asmenim.

Ak, Džasinam tas *riebtos!*

Nenojauzdams par Vinteras apņemšanos, Džasins cieņpilni pielieca galvu. – Kopā ar Linu Sinderu pavadītajā laikā es uzzināju par ierīci, kas, savienota ar nervu sistēmu, var laupīt mēnesiešiem viņu spējas.

Pūlis ziņkārīgi saknosījās. Klātesošo muguras kļuva stīvākas, pleci paliecās uz priekšu.

– Tas nav iespējams, – Levana izmeta.

– Lina Sintera pati ir pierādījums šīs iekārtas potenciālam. Man tika paskaidrots, ka zemieša organismā tā nepieļautu manipulēšanu ar viņa bioelektrību. Turpretī mēnesietim tā vispār neļautu izmantot iedzimtās spējas. Kad Lina Sintera ieradās Sadraudzības ballē, šāda ierīce atradās viņas ķermenī. Viņa varēja pielietot savas spējas tikai pēc tam, kad tā bija iznīcināta – to jūs redzējāt pati savām acīm, manu karalien.

Džasina tonī ieskanējās nekaunīga nots. Levanas pirkstu kauliņi nobālēja.

– Ja šāda ierīce vispār eksistē – cik tādu ir?

– Cik man zināms, tikai viena un salauzta – tā, kas bija ierīkota kiborgā. Tomēr pieļauju, ka pastāv arī patenti vai rasējumi. Šo iekārtu izgudroja Linas Sinderas audzētēvs.

Karalienes tvēriens pamazām atslāba. – Tā ir intriģējoša informācija, ser Klej. Bet tā vairāk vēsta par izmisīgiem mēģinājumiem izglābties, nevis patiesu nevainību.

Džasins vienaldzīgi paraustīja plecus. – Ja manu uzticamību neaplicina uzturēšanās ienaidnieka klātbūtnē, iegūstot šo informāciju un ziņojot taumaturģei Mirai par plānu nolaupīt imperatoru Kaito, tad nezinu, kādus pierādījumus vēl varu jums sniegt, manu karalien.

– Jā, jā, anonīmais ziņojums Sibillai par Linas Sinderas nolūkiem. – Levana nopūtās. – Man šķiet ļoti izdevīgi, ka